

การเปรียบเทียบการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและอังกฤษเพื่อเสนอแนวทางการศึกษาภาษาอังกฤษ ให้แก่นิสิตชั้นปีที่ 4 เอกการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

อัญมณี โคตรคำ

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

อีเมล: aunyanee.kk@gmail.com

วันรับบทความ: 6 เมษายน 2564 | วันแก้ไขบทความ: 4 มิถุนายน 2564 | ตอรับบทความ: 11 มิถุนายน 2564

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการออกเสียงแบบอเมริกันและอังกฤษ โดยศึกษาหลักการเบื้องต้นของความแตกต่างระหว่างสำเนียงอเมริกันและอังกฤษ เพื่อนำเสนอแนวทางการศึกษาภาษาอังกฤษให้แก่นิสิตชั้นปีที่ 4 เอกการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยเลือกรูปแบบที่ผู้ศึกษาสนใจเพื่อให้เกิดความคุ้นเคยในการฟัง และการออกเสียงเพื่อให้นักศึกษาภาษาอังกฤษง่ายขึ้นและไม่สับสน

คำสำคัญ: การออกเสียง; ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน; ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ

The Comparison of American and British English Pronunciation
to Propose an Approach to Study English for 4th Year Students,
English Teaching Major, Faculty of Education,
Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Aunyamane Kotkam

Faculty of Education Mahachulalongkornrajavidyalaya University

E-mail: aunyanee.kk@gmail.com

Abstract

The purpose of this article was to compare American and British English pronunciation by studying the basic principles of differentiation between both the accents to present guidelines for studying English language to 4th year students of English Teaching Major, Faculty of Education, Mahachulalongkornrajavidyalaya University. The researcher chose interested format in order to become familiar with listening, and pronunciation to make learners easier in learning English with less confusion.

Keyword : Pronunciation; American English; British English

บทนำ

ในศตวรรษที่ 21 นี้ คงไม่มีใครปฏิเสธว่าภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทในสังคมไทยมากยิ่งขึ้น แต่ในทางตรงกันข้ามทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยกลับแย่ลงทุกปี สำนักงานจัดอันดับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ หรือ Education First (EF) เผยผลการจัดอันดับทักษะภาษาอังกฤษ ประจำปี 2562 พบว่า จาก 100 ประเทศ โดยเป็นประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักของชาติ โดยได้พบว่าประเทศไทยของเรานั้นรั้งอยู่ที่อันดับ 74 ได้ผลรวมอยู่ 47.62 คะแนน อยู่ในระดับต่ำ โดยผลดังกล่าวนี้ต่ำกว่าปี 2561 และ 2560 อีกด้วย ภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษาราชการหรือกึ่งราชการในรัฐอิสระใหม่ ๆ หลายแห่ง และถูกเรียกว่าเป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อสารกันทั่วโลก แม้ว่าผู้ใช้ภาษาอังกฤษจะมาจากทั่วทุกมุมโลก และสื่อสารด้วยสำเนียงที่แตกต่างกันแต่สามารถเข้าใจกันได้เนื่องจากการใช้หลักการทางภาษาเดียวกัน แต่ภาษาอังกฤษที่ถูกยกให้เป็นมาตรฐานและมีผู้ใช้มากที่สุดคือภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและภาษาอังกฤษแบบอังกฤษสาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้ภาษาอังกฤษนิยมใช้กันทั่วโลก คือ อิทธิพลและความเข้มแข็ง ของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งแม้จะเป็นประเทศที่เกิดจากการตั้งถิ่นฐานใหม่ของชาวอังกฤษเดิม แต่ด้วยความเป็นประเทศใหม่นี้เองทำให้ประเทศสหรัฐอเมริกาผลักดันตัวเองให้เป็นประเทศมหาอำนาจ ในด้านต่าง ๆ ทำให้ภาษาอังกฤษแบบที่อเมริกันใช้ มีบทบาทไม่น้อยไปกว่าภาษาอังกฤษแบบเดิม

ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ มีความกังวลเป็นอย่างมากเรื่องการออกเสียงของตนเองเมื่อพูดภาษาอังกฤษ (Johana, 2017) และการออกเสียงของตนเองไม่ถูกต้อง ซึ่งส่งผลต่อความกล้าแสดงออกด้านภาษาอังกฤษ เพราะขาดความมั่นใจ ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ มีความแตกต่างในหลายด้าน เช่น

ในด้านตัวสะกด ด้านการออกเสียงคำบางคำ และด้านคำศัพท์ สำหรับในส่วน of คำศัพท์นั้นคนอังกฤษและอเมริกันอาจเรียกของสิ่งเดียวกันโดยใช้คำศัพท์ต่างกัน ซึ่งแม้จะสับสนอยู่บ้างแต่ก็ไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดเหมือนในกรณีที่เป็นคำศัพท์ตัวเดียวกัน แต่กลับมีความหมายต่างกันสำหรับคนอังกฤษและอเมริกัน โดยปกติคนไทยจะใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 2 แบบโดย ไม่ได้คำนึงว่าเป็นภาษาอังกฤษแบบอเมริกันหรือแบบอังกฤษอย่างไก็ตาม ผู้ใช้ภาษาควรตระหนักถึงความแตกต่างเหล่านี้ด้วย เพราะการใช้คำภาษาคำในบริบททางวัฒนธรรมที่ต่างกันอาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดได้

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ความสำคัญในเรื่องการออกเสียงไม่น้อยไปกว่าทักษะด้านอื่น ๆ ซึ่งผู้เขียนเล็งเห็นว่านิสิตชั้นปีที่ 4 เอกการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ยังมีความสับสนในการใช้และยังไม่สามารถแยกภาษาอังกฤษทั้งสองรูปแบบได้ ด้วยเหตุดังกล่าวทำให้ผู้เขียนมีความสนใจในการนำปัญหาที่พบมาเขียนเป็นบทความเพื่อให้นิสิตชั้นปีที่ 4 ได้พัฒนาการออกเสียงให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและรู้คุณค่าในการเรียนภาษาอังกฤษ สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิตทั้งในด้านการศึกษาค้นคว้าในการศึกษาระดับที่สูงขึ้น

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน และภาษาอังกฤษแบบอังกฤษมีความแตกต่างกันในหลายด้าน เช่น ในด้านตัวสะกด คำในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมักลงท้ายด้วย -ize ส่วนแบบอังกฤษจะลงท้ายด้วย -ise เช่น privatize / privatize, realize / realise และคำในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะสะกดด้วย or ในขณะที่แบบอังกฤษจะสะกดด้วย our เช่น color / colour, favorite / favourite นอกจากนั้น ภาษาอังกฤษทั้งสองแบบยังมี ความแตกต่างในเรื่องของการออกเสียงคำบางคำ เช่น คำว่า schedule ที่มีความหมายว่า กำหนดการหรือตารางเวลา คนอเมริกันจะออกเสียงว่า ซเคจ-ยูล ส่วนคนอังกฤษจะออกเสียงว่า เมจ-ยูล หรือคำว่า versatile ที่มีความหมายว่า ที่มีประโยชน์หลายอย่าง คนอเมริกันจะอ่านว่า เฟอ-เซติล ส่วนคนอังกฤษจะอ่านว่า เฟอ-เซไทล สำหรับในส่วน of คำศัพท์นั้น คนอังกฤษและอเมริกันอาจเรียกของสิ่งเดียวกันโดยใช้คำศัพท์ต่างกัน เช่น คนอเมริกันจะเรียกกระโปรงท้ายรถยนต์ว่า trunk ส่วนคนอังกฤษจะเรียกว่า boot หรือคนอเมริกันจะเรียกน้ำมันเชื้อเพลิงว่า gasoline หรือ gas ส่วนคนอังกฤษจะเรียกว่า petrol และในกรณีที่ เป็นคำศัพท์ตัวเดียวกัน แต่กลับมีความหมายต่างกันสำหรับคนอังกฤษ และอเมริกัน เช่น ประโยคที่ว่า I went to a public school. สำหรับคนอังกฤษจะหมายถึง ผมเรียนโรงเรียนเอกชน แต่สำหรับคนอเมริกันจะหมายถึง ผมเรียนโรงเรียนรัฐ หรือหากคนอเมริกันนัดแนะกับคนอังกฤษว่า I'll wait for you on the first floor tomorrow at 10.30. ก็คงต้องพูดให้ชัดเจน ว่าขึ้นไหนแน่เพราะ first floor สำหรับคนอเมริกันจะหมายถึงชั้นที่ 1 คือชั้นที่อยู่ระดับเดียวกับพื้นดิน ในขณะที่คนอังกฤษนั้นจะเรียกชั้นที่อยู่ระดับเดียวกับพื้นดินว่า ground floor ส่วน first floor จะหมายถึงชั้น 2 ที่อยู่เหนือขึ้นไป

ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ (British English)

เมื่อพูดถึงภาษาอังกฤษมาตรฐานตามปกติจะหมายถึงรูปแบบภาษาอังกฤษที่ใช้พูดและเขียนในกลุ่มคนที่มีการศึกษาและเป็นรูปแบบภาษาที่ใช้สอนอย่างเป็นทางการในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ รวมทั้งใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองด้วยโดยเน้นความสำคัญในเรื่องของพยางค์และคำศัพท์เป็นหลักไม่ใช่เรื่องของ การออกเสียงแต่เพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ตามเมื่อพูดถึงภาษาอังกฤษมาตรฐานแบบอังกฤษ จำเป็นต้อง แยกแยะลงไปอีกว่าเป็นรูปแบบภาษาที่ใช้ไว้ก่อนและคำศัพท์ที่เป็นมาตรฐานแบบอังกฤษร่วมกับสำเนียง RP Received Pronunciation RP เป็นการออกเสียงซึ่งถือว่าเป็นมาตรฐานอังกฤษ และเป็นที่ยอมรับในสังคม ระดับบนของประเทศโดยวัดจากระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ดังนั้นจึงเป็นสำเนียงซึ่งบ่งถึงสถานภาพทาง สังคมที่สูงกว่าอีกด้วย กล่าวคือใช้พูดในกลุ่มชนชั้นสูงหรือชนชั้นกลางค่อนข้างสูงใช้ในการออกอากาศทางสถานี วิทยุ BBC และในสื่อต่างๆ ตลอดจนในโรงเรียนประจำ ในประเทศอังกฤษ RP ไม่ใช่สำเนียงที่ใช้ในภูมิภาคใด ภูมิภาคหนึ่งของประเทศอังกฤษโดยเฉพาะแต่เป็นสำเนียงที่บ่งบอกถึงสถานภาพทางสังคมมากกว่า คือผู้ฟังจะ บอกไม่ได้ว่าพูดมาจากภาคไหนของประเทศเพียงแต่บอกได้ว่าเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงส่วนกลุ่มคน ที่อยู่ในสังคมระดับล่างลงมาส่วนใหญ่จะมี สำเนียงที่บอกภูมิภาคได้ค่อนข้างชัดเจนที่เราเรียกว่า regional accent หรือสำเนียงตามท้องถิ่น เป็นต้นว่าสำเนียงอังกฤษภาคเหนือ อย่างเช่นสำเนียง Scottish English หรือ สำเนียงภาคใต้อย่างเช่น Northern Irish English หรือ Welsh English ฯลฯ อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ทุกคนใน ประเทศอังกฤษจะต้องมีสำเนียงที่กำหนดระดับสังคมอย่างเดียวไปตลอดชีวิต หากต้องการปรับปรุงสถานภาพ ทางสังคมให้สูงขึ้นก็สามารถปรับเปลี่ยนสำเนียงให้ใกล้เคียงกับสำเนียงมาตรฐาน RP ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันใน สังคมระดับบนของประเทศได้

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

ตามที่ได้กล่าวไปแล้วในตอนต้นว่าความแตกต่างของภาษาอังกฤษรูปแบบต่าง ๆ นั้นจะเห็นได้ชัดที่สุดใน เรื่องของการออกเสียง ฉะนั้นเมื่อพูดถึงการใช้ภาษาอังกฤษในประเทศสหรัฐอเมริกาจึงจำเป็นต้องเรียนเรื่อง ของการออกเสียงหรือสำเนียงของภาษาอังกฤษของคนอเมริกัน ทั้งนี้เพราะมีลักษณะที่แตกต่างจากการใช้ ใน ประเทศอังกฤษในแง่ที่ว่าในสหรัฐอเมริกาไม่มีการใช้สำเนียงในลักษณะที่เป็น Social accent เหมือนอย่างเช่น สำเนียง RP ในประเทศอังกฤษแต่จะเป็น regional accent แต่คุ้ยเสียงพูดจะมีสำเนียงแตกต่างกันไปตาม ภูมิภาค ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ๆดังนี้ 1. สำเนียงภาคใต้ 2. สำเนียงอเมริกันทั่วไป 3. สำเนียงภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ สำเนียงภาคใต้ ได้แก่ภาษาอังกฤษที่ใช้พูดในภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศ รวมทั้งภาษาของคนอเมริกันผิวดำส่วนใหญ่ที่อพยพออกจากภูมิภาคนี้ ที่น่าสังเกตคือคนอเมริกันผิวดำไม่ว่าจะ อยู่ภาคไหนของประเทศยังคงมีสำเนียงที่เกือบเหมือนสำเนียงภาคใต้ ทั้งนี้เพราะในยุคแรกๆที่คนผิวดำแอฟริกา ถูกนำเข้ามาในสหรัฐได้เข้ามาอยู่ในเขตเพาะปลูกทางภาคใต้และบริเวณใกล้เคียงที่ใช้แรงงานทาส ต่อมาเมื่อ อพยพออกไปยังเขตต่าง ๆ ก็ยังคงมีสำเนียงติดตัวไปด้วยและเนื่องจากคนผิวดำไม่ค่อยได้คบหาสมาคมกับคนผิว ขาวเพราะถูกกีดกันผิวอย่างรุนแรงทำให้มีวงสังคมแยกจากกันโดยสิ้นเชิง สำเนียงใต้จึงไม่ค่อยเปลี่ยนไปจากเดิม นัก บริเวณที่มีการใช้สำเนียงนี้จะอยู่ตั้งแต่รัฐ Virginia, North Carolina, South Carolina, Florida, Georgie, Alabama, Mississippi, Louisiana และ Texas สำเนียงอเมริกันทั่วไป ได้แก่ภาษาอังกฤษแบบ

อเมริกันซึ่งไม่มีสำเนียงภาคใต้และสำเนียงภาคตะวันออกเฉียงเหนือถือว่าเป็นสำเนียงมาตรฐานของคนอเมริกัน และระดับที่มีการศึกษา และเป็นสำเนียงที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบอเมริกันที่ใช้ในสื่อต่างๆ ตลอดจนพจนานุกรม American English เช่น Webster's Dictionary เป็นต้น ภูมิภาคที่มีการใช้สำเนียงแบบนี้มีอยู่และบริเวณด้วยกันคือมีทั้งภาคตะวันออกเฉียงตอนกลางได้แก่รัฐ New York ด้านตะวันออก รัฐ New Jersey, Pennsylvania, Delaware และ Maryland ภาคตะวันตก ได้แก่รัฐ Washington, Oregon, California, Arizona, North Dakota และ South Dakota ภาคกลางได้แก่รัฐ Nebraska, Kansas, Illinois, Indiana, Ohio, Pennsylvania ตอนเหนือ และ New York ด้านตะวันตกเฉียงเหนือ สำเนียงภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้แก่ภาษาอังกฤษที่คนอเมริกันใช้พูดอยู่ในของภูมิภาคของประเทศคือเขต New England ด้านตะวันออกและที่เมือง New York รวมทั้งบริเวณใกล้เคียง สำเนียงอเมริกันในภูมิภาคนี้มีความคล้ายคลึงกับสำนวนอังกฤษในประเทศอังกฤษมากกว่าภูมิภาคใด ๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกาทั้งนี้พร้อมเมืองบอสตัน และนิวยอร์ก ซึ่งเป็นศูนย์กลางของภูมิภาคนี้เคยเป็นเมืองท่าที่สำคัญในอดีตและมีความผูกพันกับประเทศอังกฤษอย่างสูงในสมัยอาณานิคม

การออกเสียงภาษาอังกฤษ

ปัจจุบันเด็ก ๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษจากคำศัพท์โดยตรง โดยที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษา หรือที่ปัจจุบันเรียกว่า การออกเสียงแบบ Phonics ซึ่งในปัจจุบันโรงเรียนอินเตอร์ หรือโรงเรียนสองภาษา หลาย ๆ แห่ง ได้มีการเรียนแบบนี้กันมากขึ้น โดยที่โรงเรียนไทยก็ยังสอนแบบเดิมอยู่ เด็กไทยจึงพูดภาษาอังกฤษสำเนียงไทยแท้ ๆ ปัญหาที่เราพบเจอกันบ่อย ๆ คือฝรั่งพูดอะไร ทำไมเราฟังไม่รู้เรื่องเลย ทั้ง ๆ ที่เราก็ก่อนเรียนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่เด็ก จริง ๆ แล้วปัญหาที่เราฟังฝรั่งไม่เข้าใจนั้น ไม่ใช่เราไม่เก่งภาษาอังกฤษ แต่เราออกเสียงไม่เหมือนกับฝรั่ง เพราะการศึกษาภาษาอังกฤษในรูปแบบเดิม ๆ มีการสอนในรูปแบบที่ไม่ถูกต้องมากนัก เราอาจจะถูกสอนว่าตัว L ให้ออกเสียงเหมือน ล. ตัว R ให้ออกเสียงเหมือน ร. แต่จริง ตัวอักษรหลาย ๆ ตัว ไม่มีเสียงในภาษาไทย ฉะนั้นถ้าเราออกเสียงเหมือนภาษาไทย ฝรั่งก็จะฟังเราไม่เข้าใจ ในทางกลับกันเพราะเราคิดว่าฝรั่งจะต้องออกเสียงแบบที่เราพูด แต่ฝรั่งไม่ได้ออกเสียงแบบนั้นจึงทำให้เราฟังฝรั่งไม่เข้าใจเช่นกัน ยกตัวอย่าง คำว่า fast แปลว่า รวดเร็ว ถ้าเป็นคนอังกฤษ จะออกเสียงสระ "อา" แต่ถ้าเป็นคนอเมริกันจะออกเสียงสระ "เอ" คนไทยเวลาออกเสียงจะพูดว่า "ฟาส" ซึ่งออกเสียงพยางค์เดียว แต่ฝรั่งจะออกเสียงสามพยางค์แล้วออกเสียงติดกันอย่างรวดเร็วทำให้ฟังเหมือนหนึ่งพยางค์ เช่นคนอเมริกันจะออกเสียง แพลส-ซี-ที และคนอังกฤษจะออกเสียงว่า แพลส-ชา-ที จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เราฟังฝรั่งไม่เข้าใจ การเรียนรู้การออกเสียงคำภาษาอังกฤษให้ถูกต้องเป็นส่วนที่สำคัญของการเรียนภาษา แต่การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยากพอตัว เราควรให้ความสำคัญกับการออกเสียงเป็นอันดับแรก วิธีที่ง่ายและดีที่สุดสำหรับการเรียนรู้การออกเสียงคำภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องคือการรับฟังคำศัพท์และฝึกฝนการออกเสียงก่อนที่จะเห็นตัวสะกดคำนั้น ๆ สาเหตุที่วิธีนี้ดีก็คือคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลายคำสะกดไม่เหมือนกับการออกเสียง และยังมีรูปแบบอเมริกันและอังกฤษเข้ามาเกี่ยวข้อง ดังนั้นเราจึงเสี่ยงต่อการเรียนผิดได้มากหากมีการเห็นตัวสะกดของคำก่อน จะสามารถช่วยแก้ปัญหานี้ได้ และยังรวมถึงผู้เรียนต้องหมั่นศึกษารูปแบบการออกเสียงสระ พยัญชนะและเสียงกึ่งสระ เพื่อให้วางตำแหน่งอวัยวะที่ช่วยในการออกเสียงให้ถูกต้อง ทั้งนี้ยังต้องศึกษา

การฟังและฝึกออกเสียงทั้งรูปแบบอเมริกันและอังกฤษเพื่อให้เกิดความคุ้นชินจะช่วยให้สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

ความแตกต่างด้านการออกเสียง

“a” คำศัพท์หลายตัวที่มีอักษร a ซึ่ง British English ออกเสียง “อา” แต่ American English จะออกเสียง “แอ” แต่ยกเว้นคำว่า can ออกเสียง แคน ทั้ง British English และ American English “ue, ew” British English ออกเสียง “อิว” ส่วน American English ออกเสียง “อุ” “r” ที่อยู่หน้าพยัญชนะหรืออยู่ท้ายคำ สำหรับ British English จะ “ไม่ออกเสียง r” แต่ American English จะ “ออกเสียง r” “t, tt” เมื่ออยู่ระหว่างสระ หรือ อยู่หน้า “l” หรือ “r” สำหรับ British English จะออกเสียง “ท” แต่ American English จะออกเสียง “ด”

ลักษณะความแตกต่างของคำศัพท์ที่ใช้

มีการใช้คำศัพท์เดียวกันในความหมายที่ต่างกัน คำศัพท์ในกลุ่มนี้น่าจะเป็นปัญหามากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นสำหรับชาวต่างชาติ หรือผู้พูดที่ใช้ภาษาอังกฤษทั้งสองมาตรฐานนั่นเอง เพราะทำให้เกิดความสับสนได้ง่าย แต่โชคดีที่คำศัพท์ในกลุ่มนี้มีอยู่ไม่มากนัก และยังมีคำศัพท์เดียวกันแต่มีความหมายเพิ่มขึ้น และคำศัพท์เดียวกันในแง่ความหมายที่ต่างกัน คือความหมายเป็นทางการหรือที่ความหมายแฝงในเชิงบวกหรือเชิงลบ และยังมีคำศัพท์ต่างกันในความหมายที่เหมือนกันอีกด้วย

ความแตกต่างเรื่องคำศัพท์

ความแตกต่างที่เห็นได้เด่นชัดที่สุดอีกเรื่องหนึ่งระหว่างภาษาอังกฤษแบบอังกฤษกับภาษาอังกฤษแบบอเมริกันคือเรื่องของคำศัพท์ ภาษาอังกฤษทั้งสองมาตรฐานนี้มีคำศัพท์ที่ต่างกันเป็นพัน ๆ คำ โดยที่อาจจะมี ความหมายที่ต่างกันไปเลยหรือมีความหมายเฉพาะบางแง่ที่ต่างกันหรือไม่เช่นนั้นก็อาจจะมีคำศัพท์ที่อยู่ในอีก มาตรฐานหนึ่งไม่มีใช้ การที่คำศัพท์ในภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกันมีความแตกต่างกันเกิดจาก หลายสาเหตุด้วยกันดังนี้คือ ในยุคที่เริ่มมีการอพยพไปตั้งถิ่นฐานในทวีปอเมริกาเหนือใหม่ ๆ ผู้คนได้พบเห็นสิ่ง แปลกใหม่ และมีประสบการณ์ใหม่ ๆ มากมาย ซึ่งจำเป็นต้องมีคำใหม่ ๆ ใช้เรียกจึงได้มีการดัดแปลงคำใน ภาษาอังกฤษที่มีอยู่แล้วมาใช้หรือมีฉะนั้นก็สร้างคำใหม่ขึ้นมาเลย ตัวอย่างเช่นคำว่า Corn ในภาษาอังกฤษแบบ อังกฤษใช้เรียกธัญพืชซึ่งมีเมล็ดรับประทานได้โดยเฉพาะธัญพืชประเภทข้าวสาลี ข้าวไรย์ ข้าวโอ๊ตหรือบาร์เลย์ แต่ในทวีปอเมริกาเหนือคำนี้จะหมายถึงข้าวโพดหรือ maize เท่านั้นหรือคำว่า butte ซึ่งเป็นคำที่เกิดขึ้นใหม่ ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันเพื่อใช้เรียกภูเขาซึ่งเป็นลูกเดียวมียอดแบนราบซึ่งเป็นลักษณะภูมิประเทศที่ไม่มีใน ประเทศอังกฤษ นับตั้งแต่ภาษาอังกฤษเริ่มมีการแยกรูปแบบการใช้เป็น 2 มาตรฐานใน 2 ประเทศคืออังกฤษ และสหรัฐอเมริกา ได้มีวิวัฒนาการทางสังคมและเทคโนโลยีเกิดขึ้นใหม่ตามมาหลายชนิด จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ ทำให้เกิดความแตกต่างของคำศัพท์ในภาษาอังกฤษทั้งสองมาตรฐานนี้

และเนื่องจากผู้ที่อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในทวีปอเมริกาเหนือมาจากหลายเชื้อชาติด้วยกันทำให้ ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันได้รับอิทธิพลจากภาษาต่าง ๆ โดยมีการยืมคำเป็นจำนวนไม่น้อยมา จากภาษา

เหล่านั้ เป็นต้นว่า ภาษาอินเดียพื้นเมืองในทวีปอเมริกาเหนือ ภาษาสเปน ภาษาอาฟริกัน และภาษาYiddish ของชุมชนยิวในยุโรปตะวันออก และยังเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของภาษาเองทำให้ภาษาอังกฤษทั้ง 2 รูปแบบ มีคำศัพท์ที่ใช้แตกต่างกันไปบ่อยครั้งที่จะเป็นการยืมคำซึ่งกันและกัน

ความแตกต่างในการสะกดคำแบบอเมริกันและอังกฤษ

ระบบการเรียนการสอนในประเทศไทยส่วนใหญ่ อ้างอิงจากภาษาอังกฤษแบบอเมริกันเป็นหลัก ซึ่งหลายประเทศทั่วโลกก็นิยมใช้ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันเช่นกันในแง่ของการสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะสะกดตามการออกเสียงเป็นหลัก และตัดตัวอักษรที่ไม่ได้ออกเสียงออกไป ต่างจากการสะกดคำแบบบริติช ที่มักคงรูปศัพท์เดิมที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาอื่น (เช่น ภาษาฝรั่งเศส) เอาไว้ เราสามารถเลือกการเขียนแบบใดก็ได้แต่ในงานเขียนหนึ่งชิ้นไม่ควรใช้ปะปนกัน ควรเลือกใช้แบบใดแบบหนึ่งจะมีความเป็นทางการและสละสลวยมากกว่า นอกจากนี้ก็ยังมีคำศัพท์หลายคำที่ภาษาอังกฤษแบบบริติชและแบบอเมริกันใช้แตกต่างกัน การสะกดคำในแบบภาษาอังกฤษและอเมริกัน ภาษาอังกฤษแบบบริติชลงท้ายด้วย -re ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันลงท้ายด้วย -re ภาษาอังกฤษแบบบริติชลงท้ายด้วย -our ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันลงท้ายด้วย -or ภาษาอังกฤษแบบบริติชลงท้ายด้วย -ize หรือ -ise ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันลงท้ายด้วย -ize ภาษาอังกฤษแบบบริติชลงท้ายด้วย -yse ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันลงท้ายด้วย -yze ส่วนคำที่ลงท้ายด้วย สระ + L เมื่อมีการเติมส่วนท้าย ภาษาอังกฤษแบบบริติชจะเพิ่ม L อีกหนึ่งตัว ส่วนภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะไม่เพิ่ม และคำที่มีสระสองตัวติดกัน ในการสะกดคำแบบบริติช บางคำจะใช้สระสองตัวติดกัน ได้แก่ ae หรือ oe แต่ในการสะกดคำแบบอเมริกันจะใช้ e ตัวเดียว ในส่วนของคำนามที่ลงท้ายด้วย -ence คำนามบางคำที่ลงท้ายด้วย -ence ในแบบบริติช เมื่อสะกดแบบอเมริกันจะเปลี่ยนเป็นลงท้ายด้วย -ense คำนามที่ลงท้ายด้วย -ogue คำนามบางคำที่ลงท้าย -ogue ในแบบบริติช เมื่อสะกดแบบอเมริกันจะเลือกลงท้ายได้สองแบบ -og หรือ -ogue โดยทั่วไปในอเมริกาจะไม่ค่อยใช้ analogue กันสักเท่าไร catalog เป็นคำที่นิยมใช้มากกว่า catalogue แต่ถ้าจะใช้คำหลังก็ไม่ผิดแปลกแต่อย่างใด

สรุป

คนไทยจะเรียนพูดสำเนียงแบบอังกฤษได้ง่ายกว่าแบบอเมริกัน เพราะพื้นฐานการเทียบเสียงของคนไทยจะไปทางอังกฤษ แต่คนไทยส่วนใหญ่ได้ศึกษาภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน เพราะคำศัพท์ต่าง ๆ ในบทเรียนส่วนมากจะใช้รูปแบบอเมริกันที่จึงทำให้มีความคุ้นชิน

แต่ความสำคัญของภาษาอังกฤษไม่ใช่อยู่ที่สำเนียงแต่อยู่ที่วิธีการสื่อสาร การที่จะพูดแล้วให้เป็นที่น่าสนใจของผู้ฟังนั้น ไม่ใช่ “สำเนียง” แต่เป็นท่วงท่า สีสันการสื่อสาร การคำนึงถึงผู้ฟังเป็นสำคัญ การเรียนโดยการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองแน่นอนว่าเราจะไม่สามารถกำจัดอิทธิพลของสำเนียงภาษาแม่ออกไปได้ แต่เราสามารถฝึกฝนและพัฒนาเพื่อให้เสียงได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษามากที่สุดซึ่งได้จากการฝึกฟังและฝึกพูดบ่อย ๆ โดยการฟังจากสำเนียงที่เราสนใจหรือชื่นชอบเพื่อให้เกิดความเคยชิน ผู้เขียนขอแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการใช้ภาษาอังกฤษไว้ในที่นี้ด้วยว่า ถึงแม้ในทางทฤษฎีเราควรเลือกใช้ภาษาอังกฤษรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งให้คงที่ แต่ในทางปฏิบัติแล้วเป็นเรื่องยากที่เราจะใช้ภาษาอังกฤษโดยไม่ปนกันและถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์ โดยเฉพาะการที่เราเรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สองซึ่งมีรูปแบบการศึกษาที่มากมายหลายรูปแบบจึงไม่

แปลกที่มีการใช้ภาษาอังกฤษแบบผสมกัน ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่เสียหายหรือร้ายแรงอะไร แต่ผู้เขียนรู้สึกว่าการได้ศึกษาความแตกต่างของภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและภาษาอังกฤษแบบอังกฤษทำให้เราเข้าใจบริบททางสังคมในการใช้ภาษามากขึ้นและสามารถนำมาปรับใช้เพื่อให้การใช้ภาษาอังกฤษของผู้ที่ศึกษาถูกต้องและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ถึงแม้ภาษาอังกฤษทั้งสองแบบจะมีความคล้ายคลึงกันแต่หากได้ลองศึกษาอย่างถ่องแท้จะเห็นถึงความแตกต่างที่สามารถทำให้การสื่อสารและการรับสารผิดพลาด นอกจากนี้สำเนียง และคำศัพท์ต่าง ๆ ที่เราใช้ยังมีผลต่อการเข้าใจอีกด้วย ท้ายที่สุดนี้ผู้เขียนหวังว่าการศึกษาการเปรียบเทียบการออกเสียงและการสะกดคำภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและอังกฤษจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศมากยิ่งขึ้น และสามารถช่วยให้ผู้ศึกษาสื่อสารได้อย่างเข้าใจกับบริบทของภาษาที่ต่างกันออกไป บทความนี้เป็นเพียงเนื้อหาส่วนหนึ่งเรื่องการเปรียบเทียบการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและแบบอังกฤษ หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อแก้ไขข้อสงสัยเพิ่มเติมนอกเหนือจากเนื้อหาที่กล่าวมาให้ผู้่านศึกษาประเด็นต่าง ๆ เพิ่มเติมเพื่อประกอบการศึกษาภาษาอังกฤษทั้งสองรูปแบบ เพื่อเพิ่มความรู้ความเข้าใจในบริบทต่าง ๆ มากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ภาษาอังกฤษศึกษา และ ภาษาศาสตร์. (2019). [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก : https://www.blockdit.com/jay_andress. (2563, 7 สิงหาคม).
- พ่อผมเป็นคนอังกฤษ Queen's English. (2562). [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก : https://www.facebook.com/MyFathersAnEnglishMan/?ref=page_interna. (2563, 7 สิงหาคม).
- ชลธิป ชาญชัยฤกษ์, ผศ. English Today สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก : <http://www.culi.chula.ac.th/salc/images/ENG%20Today%20PDF/Binder1.pdf>. (2563, 7 สิงหาคม).
- ปิยะวดี อภิชาติบุตร. ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและภาษาอังกฤษแบบอเมริกันต่างกันอย่างไร. [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก : http://www.damrong-journal.su.ac.th/upload/pdf/69_7_.pdf. (2563, 7 สิงหาคม).
- Sutasinee Lertwatcha. ความแตกต่างในการสะกดคำแบบบริติชและอเมริกัน. [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก : <https://www.hotcourses.in.th/author/3224423/sutasinee-lertwatcha/>. (2563, 7 สิงหาคม).